

[Rimstad.]

længere end den sædvanlige. Det kan jo ikke nægtes, at den mangel på omtanke, der karakteriserer tilskudslovene fra tiden omkring 1920, har bragt mange mennesker mange kvaler og har givet anledning til nok lige så mange fortolkninger fra de forskellige myndigheders side, som der har været fortolkere.

Jeg er i øvrigt ikke enig med den højtærede boligminister, når han i bemærkningerne til lovforslaget anfører, at den prisudvikling, der har fundet sted inden for de 40 år, der er hengået siden tilskuddenes ydelse, har fået en virkning, som man slet ikke har kunnet forestille sig, da tilskuddene blev ydet. For netop omkring 1920, da man lige havde oplevet en af de værste prisrejsninger i landets historie, burde man have lovgivet med henblik på risikoen for en hurtigere eller langsommere fortsættelse af den just iagttagne inflation. Det gjorde man ikke, og derfor skal vi i dag rage nogle mindre ubehageligt varme kastanier ud af ilden for de daværende lovgivere — kastanier, der dog ikke er blevet behageligere gennem den forskelligartede fortolkning, som lovene fra 1920 har været genstand for i de forløbne år.

Efter min opfattelse bærer Københavns kommune her et betydeligt ansvar, for lovfortolkningen i et så stort område som hovedstadsområdet har haft helt urimelige konsekvenser for den enkelte husejer, og jeg er enig med den højtærede boligminister, når han siger, at prisudviklingens virkning står i et urimeligt forhold til de ydede tilskud.

Jeg er tilfældigvis selv bekendt med et eksempel, hvis talstørrelser illustrerer den foreliggende situation helt godt. Det drejer sig om et hus, der i 1920 blev opført til en pris af 20.000 kr. og altså fik et tilskud på omkring 4.000 kr. Det pågældende hus er for nogle år siden solgt for omkring 80.000 kr., og statstilskuddet på de 4.000 kr. har i tidens løb bevirket, at det offentlige er blevet mange tusinde kroner rigere på bekostning af en række mindre husejere, der sikkert alle har følt denne forskelsbehandling hårdt.

Så meget grellere bliver forholdet, når man betænker, at den oprindelige ejer af huset kunne have undgået den meget ind-

gribende virkning i en række familiers, nemlig de senere ejeres, økonomi ved blot i sin tid at have søgt et statstilskud, der kun var 1.000 kr. mindre end det, han fik. Det er derfor rimeligt, at der nu rådes bod på tidligere tiders mangel på omtanke hos lovgiverne, men det er ikke rimeligt, at de nuværende husejere med tilskud skal betale et såkaldt konjunkturtillæg på 75 pct. eller 100 pct. af det oprindelige tilskud ved indløsning. Det er en bestemmelse, der er stridende mod den opfattelse, at det offentlige ikke må slå mønt af inflationen hverken på den ene eller den anden måde.

Vi vil derfor henstille til den højtærede boligminister, at han under det udvalgsarbejde, i hvilket lovforslaget skal viderebehandles, frafalder kravet om denne konjunkturgevinst, så meget mere som dette krav stammer fra folk i en kommune, der ikke i tidens løb har medvirket til at give den del af befolkningen, der har været berørt af tilskudslovgivningen fra 1920'erne, en ensartet behandling.

Mit parti vil i øvrigt kunne støtte det foreliggende lovforslag.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for tilslutningen til dette lovforslag. Det er rigtigt, som det er sagt fra flere sider, at der her er tale om en lov, der i sin konsekvens har fået virkninger, man ikke kunne forudse, da tilskuddene i sin tid blev bevilget, ikke mindst fordi disse virkninger jo så langt fra står i noget rimeligt forhold til de daværende tilskuds størrelse, således som der også er nævnt eksempler på. Man kan vel i realiteten sige, at det statstilskud, der her er tale om, ikke er de oprindelige 20 pct., men kun de 5 pct. ud over de 15 pct., idet de bygherrer, der i sin tid søgte og fik bevilget 15 pct., af anskaffelsessummen, kun var underkastet den forudsatte kontrol i 12 år efter tilskuddets udbetaling, medens de, der fik et tilskud på 5 pct. mere, måtte affinde sig med en stedsevarende deklaration. Det er givet, at dette i sig selv har virket ganske urimeligt.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross efterlyste en oversigt over omfanget af de økonomiske virkninger både for den enkelte og — forstod jeg — med hensyn til lovforslaget som helhed. Det er hovedsagelig i